IOSIF PETSCHOVSKI: „Cele mai bune urări tuturor fotbaliștilor români!“

Îi stă bine Aradului în straie de nouă capitală de județ. Nu-i un oraș tocmai modern, dar se sprijină pe o industrie puternică. Iar dacă ții cu tot dinadinsul să-i descoperi atmosfera patriarhală, nu-i nevoie neapărat să-ți oprești privirea la rastelurile de biciclete de pe bulevardele centrale. Un oraș cu tradiție, în care Eminescu a făcut pe sufleurul, iar Liszt a concertat la pian. Un oraș cu tradiție sportivă. E suficient să-l amintești pe înflăcăratul Iosif Sîrbuț și e gata să-ți demonstreze cu acte că primul meci de fotbal din România aici a avut loc (1899), că prima bicicletă de lemn din țară aici a fost încălecată, că de fapt Vagonul e bine să-și păstreze titulatura pentru că acesta a fost numele primei echipe muncitorești din oraș (1909), și așa mai departe. Orașul acesta stăpînește fotbalul și e stăpînit de el. Două echipe în divizia A, o campioană națională de juniori, alta în divizia B, în așa fel încît orașul a rămas fără nici o echipă în divizia C!

Și-apoi, în acest oraș trăiește un mare jucător de fotbal, o glorie a socceruluj european: IOSIF PETSCHOVSKI. Cînd am intrat în vilișoara din str. 9 Mai nr. 15, de pe canapeaua din salon m-a întîmpinat, bucuros, surîzînd: „Ai venit să-l vezi pe bătrînul Ceala?“

Porecla asta i-am dat-o noi copiii, pe vremuri. În argoul local, ceala însemna vieleanul, cel ce știe să te păcălească, fără să-i poți sufla vreodată mingea. Îi purtam respect magistralului minuitor de balon, încă de pe atunci.

— De ce, bătrînul? — întreb intrigat.

— Ai dreptate, la 47 de ani ar trebui să mă socotesc încă tînăr. Mă uit la figura lui, puțin slăbită. Suferă de un ictet mecanic. Scot din buzunar o veche tăietură de ziar: „Să nu crezi că numai tu ești galben...“. Zîmbește cere ochelarii de pe masă și citește cu nesaț hîrtia îngălbenită de vreme. Cronica unui meci de pitici din 1937. Figurăm în aceeași formație, un half-centru care a devenit celebru, un inter stînga care s-a ratat ca fotbalist. Silabisește, oftînd: „Monjak, Talei, Munteanu...“.

— Știam că-ți va face plăcere, zic. Fotbalul a fost viața ta.

— Fotbalul a fost soarta mea, zice. Poate de aceea sînt astăzi bolnav.

— Nu-i adevărat, îi întrerup grăbit. Cred că dacă tie nu ți s-ar fi dat voie să joci fotbal, ai fi luat-o razna peste cîmp și-ai fi gonit și te-ai fi dat tumba, numai să cheltuiești energia din tine, vitalitatea asta care te făcea irezistibil pe teren.

I-au plăcut, pe semne, cuvintele mele, căci a început să strige, să fluiere, doar s-o auzi pînă în bucătărie.

— Mamică, mai avem ceva tare să oferim?

— Tie parcă nu-ți plăceau băuturile? — îl întreb.

— N-am băut niciodată de dragul băuturii. Știi bine că am fost băiat cuminte. M-am însurat la 20 de ani, am dus o viață de familie normală. Altfel cum crezi că aș mai fi fost selecționat și la „bătrînețe“ în lotul național? Cine a mai reușit așa ceva? Spune?

Am vrut să zic Stanley Matthews, dar mi-am amintit de profesorul care, cînd știam foarte bine lecția, nu ne dădea 10 pentru că nota maximă se cuvenea doar lui Dumnezeu.

În clipa aceea a băgat capul pe ușă bălatul cel mare — care va juca în acest sezon la Cugir. Voia să mai tempereze locvacitatea tatălui.

— Nu ești mîndru de băieții tăi? — întreb.

— Nu i-am tratat niciodată ca pe copiii mei, ci ca pe niște camarazi. Nu i-am dădăcit, nu i-am sfătuit, ci doar le-am spus: puteți face în viață orice, fotbal sau oricare altă meserie, dar să faceți bine și cu fruntea sus. Unul e stomatolog, celălalt strungar. Dar fotbal tot joacă. Le-am adus ghete Adidas, cum eu n-am avut niciodată. Cel mic, Vasile, vine și plînge la mine cînd nu-l bagă antrenorii în formație. I-am spus să nu vină la mine cu astfel de vorbe.

— Tie nu ți s-a întîmplat niciodată? — întreb.

— Ba da. Cu ani în urmă, la I.T.A., eră antrenor domnul Blum, un om sever, dar politicos, care ne vorbea cu dumneavoastră. Am fost obraznic într-o zi, în cabină, iar cînd toată lumea a început să se echipeze pentru meci, el s-a îndreptat spre mine și mi-a spus: „Vă mulțumesc. De serviciile dumneavoastră astăzi nu avem nevoie“. Nu mi-a venit să cred. Eu să nu joc? Nu exista pedeapsă mai mare pe lume. Am rămas ultimul în cabină, am început să plîng. Pe urmă am luat o mînge și am pornit să o bat într-un zid de unul singur.

— Alte timpuri — zic, cu o undă de nostalgie, poate nemeritată și totdeauna exagerată.

— Da, da — reia el. Eu am fost generația de sacrificiu a fotbalului românesc. Tot ce au băieții ăștia azi, în tot ce se lăfăie fotbaliștii, o parte mi se datorează mie. Mi s-a spus că am gură mare, că sînt circotaș. Eu nu voiam decît ce ni se cuvine. Țin minte, imediat după război, la echipa națională, ni se dădură niște maiouri care nu ne ajungeau nici pînă la buric. Eu am spus: mie să-mi dați tricou de fotbalist, nu maiou, eu sînt fotbalist.

Pronunță acest din urmă cuvînt cu atîta energie, și-l lucesc ochii în sclipiri arginții, și dă din mîini, bătînd cu palma peste pătura de tweed. Fotbalul e viața lui, fără nici o îndoială. Și dacă titlul de „Monsieur Football“ nu s-ar acorda frivol, pe criterii de moment, el l-ar merita cu prisosință.

— Dar băieții? — revin.

Închide ochii o clipă, îmi cere un pahar cu apă, soarbe încet și spune, parcă oftind:

— Știi de ce nu vor fi niciodată mari? Pentru că-i cheamă Petschovski!

Are dreptate. Oricum ar juca băieții aceștia, totdeauna spectatorii vor spune: da, dar tatăl lor, ehei...

Schimb vorba, întreb dacă citește presa.

— O mănînc, zilnic. Numai aud pe poștaș cum aruncă pachetul pe fereastră și strig pe soție să-mi dea ziarele. Citesc pînă la ultima literă, pînă la numărul de telefon al administrației. Dar lumea m-a uitat.

— Nu-i adevărat, protestez. Știi bine că toată lumea te admiră. Probabil că părerea mea nu-ți ajunge, dar eu te socotesc cel mai mare jucător pe care l-a avut țara noastră.

— Pentru că am jucat cu tine la Chinezul? — întreabă zîmbind cu satisfacție.

— Poate...

A venit vremea despărțirii. L-am obosit destul. M-a rugat să transmit tuturor fotbaliștilor români, foștilor lui colegi și celor mai tineri pe care nu-i cunoaște, dar care probabil îi cunosc pe ei, cele mai bune urări în ziua reluării campionatului. I-am întors urările, dorindu-i sănătate și clipa aceea, pe care o visează mereu, cînd va ieși din nou pe tăpșanul din fața casei și copiii din cartier îi vor spune iar: „hai să ne jucăm, Ceala baci, cu mingea aia cu pătrățele negre și albe“...

Afară, în stradă, cerul e întunecat, dar nu poate cerne nici o picătură.

Victor BĂNCIULESCU

NE-A SCRIS ION IONESCU...

La redacție a sosit un plic voluminos. Ne-am uitat pe verso. După inițialele I. I., am citit adresa expeditorului: 51 Aachen, Adalbert Stein Weg 99. Era limpede că nu putea fi vorba decît de Puiu Ionescu, proaspăta achiziție a clubului vest-german Alemannia Aachen.

Am deschis plicul și, alături de cele patru pagini scrise mărunt, am găsit o adevărată colecție de fotografii și tăieturi din presa vest-germană. În unanimitate, ziarele din localitate, ca și din alte orașe, elogiau debutul strălucit pe care Ionescu l-a avut în meciul cu Arsenal, precum și evoluția acestuia în celelalte partide amicale. Dar înainte de a cita fragmente din aceste cronici și articole, să dăm cuvîntul expeditorului scrisorii.

„Fiind primul jucător român care evoluează într-o echipă străină în anii de după ultimul război, bănuiesc că relatările mele (pe care le doresc a fi periodice) interesează atît pe foștii mei colegi, cît și pe toți iubitorii de fotbal din România. Joc într-o echipă profesionistă, într-o țară cu un fotbal avansat și, de aceea, cred că observațiile mele privind felul în care se pregătesc jucătorii, modul în care ei abordează meciurile vor fi pentru foștii mei colegi un bun prilej de învățăminte. În ce mă privește, vreau să fiu un bun exemplu și să reprezint cît mai bine fotbalul românesc. Pentru început, cred că am reușit acest lucru. În cîteva cuvinte, vă voi descrie primul meci pe care l-am susținut aici, cu Arsenal Londra.

Partida s-a desfășurat pe stadionul Tivoli din localitate, feeric luminat. Fără îndoială, am fost foarte emoționat. Aveam și motive. Înainte de meci, reprezentanții Ambasadei Republicii Socialiste România din R.F. a Germaniei mi-au oferit un buchet de flori, pe care le-am împărțit cu coechipierii mei. Gestul a avut un mare ecou și lumea parcă uitase de căpitanul echipei Martinelli, care își susținea cel de al 700-lea meci la Alemannia!

Începe jocul. În primele minute reiau cu capul o centrare a lui Teubruk și mingea trece milimetric lîngă bară! Emoțiile îmi mai trecuseră! Apărarea noastră începe însă să intre în derută și englezii deschid scorul, ăvînd apoi și o „bară“. Din minutul 20, atacăm noi. Fac cîteva driblinguri cu efect și primesc aplauze. În min. 36 sînt faultat în careu în poziție de gol. Execut penaltiul cu fentă, portarul englez se aruncă în stînga și balonul intră în dreapta: 1—1. Mi-am revenit complet. Acum eram sigur că vom cîștiga. Cinci minute înainte de sfîrșitul primei reprize îl deschid pe Gronen, și acesta înscrie. După pauză, oaspeții egalează prin Jenkins, iar în min. 78 marchez golul victoriei: alerg cu trei adversari în spate și caut să mă demarc în așteptarea pasei decisive. Sînt pe linia de 16, cu spatele spre poartă în momentul cînd primesc mingea! o stopez și, din întoarcere, șutez în colțul lung, sub portar. Mi-am adus aminte de un meci cu Jiul Petroșeni, cînd am marcat un gol identic. În continuare, în aclamațiile publicului, am făcut un spectacol care mi-a amintit de cuplul Ionescu—Dumitriu (în zilele bune)! După meci, am fost pur și simplu asaltat de sute de suporteri, reporteri. Am primit apoi zilnic scrisori de la primii simpatizanți. Acum mă grăbesc să încheiu, pentru că nu peste mult începe meciul cu Eindhoven (n.r. **Pregătindu-se pentru campionat, Alemannia a susținut cîte un meci la două zile!**).

Și acum, iată cîteva citate din presa vest-germană, care elogiază strălucitul debut al jucătorului român:

„Atacantul vedetă Ionescu a înscris la premieră două goluri“, își intitulează cronica ziarul „AACHENER ZEITUNG“. În continuare, Jupp Custos, autorul articolului, scrie: **„Încă de la început, prin gestul său colegial, demonstrat prin împărțirea florilor, Ionescu și-a cîștigat simpatia publicului. Dar apoi, prin felul în care a manevrat balonul, prin plasamentul său inteligent și prin întreaga ținută, ca să nu mai vorbim de golurile sale, Ionescu a dovedit că este un jucător de clasă deosebită“.**

„WESTDEUTSCHLANDS GROSSE SPORTZEITUNG“ sub titlul **„Ionescu ne-a fermecat“** scrie: **„Românul este un excelent tehnician și poate fi considerat prin debutul său dirijorul atacului alemannilor“.** „BILD ZEITUNG“ din Köln publică o declarație a d-lui Leo Führen — președintele clubului Alemannia: **„Ionescu nu știe numai să înscrie goluri, dar și ca om este cu adevărat un băiat fermecător“.**

În încheierea scrisorii, Puiu Ionescu ne-a promis alte relatări periodice, cu rugămintea de a-l informa și noi despre desfășurarea campionatului și îndeosebi despre comportarea echipei Rapid.

I. O.

Împărțirea crizantemelor cu noii săi colegi a lăsat o t[ainică] presie de neuitat...

În facsimil: „Atacantul vedetă Ionescu a înscris la premieră două goluri“ (Aachener Zeitung)

Celui (fotbalist) care (dez)minte

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mîine...
Dar fiindcă azi joci de minune,
Am să te iert —
E vechi păcatul
Și nu ești primul care-apune!...

În cinstea ta,
Cea mai vedetă din juniorii-acei de ieri,
S-au scris articole măiastre vreo ... două ierni și primăveri,

Orașul te-a primit cu fală
Și bloc —
Și ... universitate —
Și nelipsit erai din totul ce tot. pleca-n străinătate,
Iar pe la club, ce prețuire: de dragul tău au fost dați jos

Trei antrenori cu competență
Și-un președinte serios!

Dar iată, se apropie meciul,
E ora cînd noi, microbiștii,
Sorbim otrava ceea dulce care-o oferă... fotbaliștii...
Deci vino,
Vino și pătrunde pe stadion cu frenezie
Și fugi, driblează, fă trei fente,
Ratează, dar cu... măiestrie
Și spune-mi:
Dintre cîți aurră norocul să te vadă-n joc,
Cîți au murit
Și cîți blesteamă de-a nu-ți fi dat... transfer pe loc?

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mîine...
Dar fiindcă azi joci de minune,
Am să te iert —
E vechi păcatul
Și nu ești primul care-apune!...

Deci nu-ți cer iarăși declarații, promisiuni,
Nu-ți cer să-mi spui
Nimic din ce-ai spus în ședințe și tot ce n-ai spus nimănui.
Și nu-ți cer traiul cel de pustnic, cu lapte, somn,
În maniera
Ce-a folosit-o la Milano un oarecare... Don Herrera;
Vreau doar să-mi dai un pic speranță
Că nu ești un artist de-o seară
Și nu te joci cu-atîtea inimi ce-atît de lesne se-nfioară!

O, dac-ai vrea să fii acela
Care nu minte, ci... confirmă,
Din trei cununi de laur verde fi-aș încropi nestinsă firmă!
Vei fi stimat ca și... Ulise,
Simpatizat ca un... Apollo,
Vei căpăta aceeași faimă ca... Zeus,
Sau chiar... Boby Solo!
Trei cronicari
În trei gazete
Vor declara, plini de avînt:
— Iată pe-acel care promite și chiar... se ține de cuvînt!

Nelu MARIAN

Știați că...

...Petrolul a purtat șapte denumiri de-a lungul anilor? Iată-le: Romcomit, Juventus, Distribuția, Partizanul, Energia, Flacăra și ...Petrolul.

...Ilie Greavu, cel mai vechi jucător al Rapidului, a împlinit la 9 iulie, 31 de ani? El este originar din Sibiu și a debutat — la vîrsta de 9 ani! în echipa de pitici a echipei Progresul Sibiu.

...Cei mai înalți jucători din divizia A sînt Stocker (Jiul) și Haidu (Steaua)? Înălțimea lor: 1,90 m.

...acum cîțiva ani, într-un meci Dinamo București—Universitatea Craiova, fotbaliștii din Capitală au deschis scorul după 12... secunde de la începerea partidei?

...Gheorghe Constantin împlinește, la 14 decembrie, 36 de ani?

...recordul selecționărilor în echipa noastră națională continuă să-l dețină Bodola? 48 de selecționări.

...Dobrin a debutat ca jucător de divizia A la 15 ani și jumătate?

...Florin Voinea, înainte de a purta culorile echipei Steaua, a jucat la Petrolul? El a fost unul dintre autorii unei mari surprize înregistrate acum 6—7 ani. La București: Petrolul—Steaua 6—2!

În ciuda celor 36 de ani, Constantin (în tricou de culoare închisă), continuă să fie un jucător mereu folositor echipei sale.

Foto: T. ROIBU

CARE E CEL MAI BUN FOTBALIST DIN LUME?

Iată o întrebare care suscită păreri contradictorii, deși marea majoritate a opiniilor se îndreaptă spre cele două „perle“: Pele, „perla neagră“ și Eusebio, „perla Mozambicului“. Ultimul campionat mondial a ridicat brusc cotele lui Bobby Charlton.

În ultimul timp se aud tot mai des glasuri care afirmă că primatul în materie ar aparține madrilenului Amancio. Și mai multe „voturi“ pare să primească extrema dreaptă a lui Manchester United, George Best, fotbalistul „hippy“.

BUCURIA ȘI SUFERINȚA SUPORTERULUI

Se zice că atunci cînd Brazilia a cucerit cupa „Jules Rimet“, un suporter, în marea sa bucurie, ar fi decedat în tribună în urma unui atac de cord.

Suporterul, omul anonim din tribună, omul acela cu suflet mare, care iubește cu pasiune cele unsprezece tricouri din teren, suferă sincer și deznădăjduit pentru toate eșecurile „băieților lui“, se bucură la fel de nemăsurat pentru victoriile lor.

Suporterul adevărat se bucură mai mult pentru succese și suferă mai profund de pe urmă eșecului decît înșiși cei unsprezece eroi ai „epopeii“ sau „dramei“ care se săvîrșește pe miraculosul dreptunghi gazonat. „Băieții“ ies doar abătuți de pe teren sau cel mult „plouați“, după cum consemnează unii cronicari malițioși, chiar și atunci cînd — pierzînd meciul decisiv — se văd nevoiți în sezonul următor să activeze într-o divizie inferioară.

Pe cînd suporterul? O, pe el îl afectează mult mai profund lucrul acesta, poate mai mult chiar decît o suferință fizică. Se jură că n-o să mai calce treptele tribunei niciodată, deși e mai mult decît convins că, indiferent de capriciile vremii, la reluarea campionatului va renunța la comodul „Zig-zag“ din fața televizorului, preferînd cafelei și coniacului la gheață sandvișul făcut în pripă și consumat în picioare, adeseori înghițit cu noduri în pauza dintre reprize.

El este cel care cunoaște pe dinafară situația familiară a fiecărui idol, el le cunoaște pînă și meniul zilnic și preferințele culinare ale celor pe care „îi știe de cînd erau de-o șchioapă“.

Suporterul este fermecător prin pasiunea și naivitatea sa.

Și dacă adeseori se manifestă gălăgios (e vorba, bineînțeles, de suporteri, nu de huliganii!) este pentru că iubește, și fie-i iertată patima cu care-și susține echipa!

Pentru el, o execuție tehnică reușită e superioară eleganței oricărui balerin, pentru el un joc cîștigat în deplasare este ceva care-l face fericit ani de-a rîndul! O ratare dintr-o poziție clară îl mîhnește, un unsprezece metri tras afară este o „irreparabilă pierdere“, iar un meci pierdut pe teren propriu o adevărată catastrofă. La retrogradare, la acest hidos, nici nu cutează a se gîndi și nu-l poate concepe nici chiar atunci cînd el se produce aevea. Și abia într-un tîrziu se refugiază în subredul dicton pe care-l uzităm cu toții de-atîta vreme: „balonul e rotund“ și, cu un oftat sincer, se resemnează, jurîndu-și lui însuși că „la anul vom reveni“ și „vom arăta și noi de ce sîntem în stare!“

prof. **Anatol GHERMANSCHI**

Din „minunile“ fotbalului

Cînd se vorbește despre răsturnări de scor, în discuții apare în primul rînd exemplul meciului Rapid — Steagul roșu, de acum 10 ani. Conducînd, în min. 84, cu 3—1 (mulți spectatori începuseră să părăsească stadionul), Rapid a... reușit pînă la urmă să piardă cu 4—3!

Steagul roșu a cunoscut însă și o situație... inversă. Într-un meci cu C.C.A., la București, brașovenii ajunseseră la pauză cu un consistent 3—0. Scor final: 5—3 pentru C.C.A.!

Fără îndoială, însă, că Dinamo Bacău a trăit — în ediția 1962—63 — drama celei mai neașteptate întoarceri de rezultat. Jucînd acasă, cu Progresul, băcăoanii aveau toate motivele să jubileze: conduceau cu 3—0 și erau salvați astfel de la retrogradare. Rezultat final: 4—3 pentru Progresul. Iar Bacăul a retrogradat!

Are cuvîntul... regulamentul

■ Pentru judecarea poziției de ofsaid nu se va lua în considerație momentul în care jucătorul în cauză primește mingea, ci momentul cînd mingea îi este pasată de către un coechipier. Iată un lucru pe care este bine să-l cunoască și... spectatorii.

■ Dacă un jucător se sprijină pe umerii unui coechipier, care se găsește în fața lui sau alături de el, pentru a lovi mingea cu capul — și acest lucru îi reușește — arbitrul va opri jocul, va da un avertisment jucătorului pentru purtare nesportivă și va acorda echipei adverse o lovitură liberă indirectă.

■ Pentru ca mingea să fie considerată ieșită afară din teren — aut — trebuie ca ea să fi depășit în întregime linia de margine.

■ Un meci nu poate continua dacă una dintre echipe are mai puțin de 7 jucători în teren.

■ Există situații cînd arbitrul poate limita aplicarea legii avantajului. În cazurile cînd jocul manifestă tendințe de degenerare (joc violent) arbitrul va penaliza cu hotărîre tot ce se întîmplă.

■ Dacă un arbitru se hotărăște să lase avantaj la o anumită fază de joc și acesta nu se realizează, el nu poate reveni asupra hotărîrii, dictînd o penalizare.

■ Ați știut că un jucător care, **în timpul pauzei**, lovește un adversar sau are o acțiune necuviincioasă față de arbitru, este eliminat din joc, fără drept de înlocuire?

Întreprinderea Poligrafică „Informația“

str. Brezoianu nr. 23—25 București, **recrutează tineri băieți, absolvenți ai școlii generale de 8 ani în vîrstă de pînă la 18 ani împliniți între 1 ianuarie — 31 decembrie 1968,** pentru școala profesională „Dimitrie Marinescu“, cu durata de școlarizare de 2—3 ani, în următoarele meserii:

1. **TIPOGRAF CULEGATOR LA MAȘINA DE CULES RÎNDURI (linotip);**
2. **TIPOGRAF CULEGĂTOR MANUAL (zețar);**
3. **TIPOGRAF TURNĂTOR LA MAȘINA DE TURNAT TEXT (monotyp);**
4. **TIPOGRAF TIPARITOR TIPAR ÎNALT;**
5. **LEGĂTORI MECANICI;**

Primirea în școală se face pe bază de examen de admitere care se va ține între 1—10 septembrie 1968. Examenul constă din:

— probe scrise și orale la limba română și matematică, prevăzute în programele școlare ale claselor V—VIII.

La înscriere, candidații vor prezenta următoarele acte:
— certificat de naștere (în original și copie);
— certificat de absolvire în original;
— adeverință de sănătate, eliberată de policlinica la care sînt în evidență, sau fișa copilului de la 0—15 ani;
— buletinul de analiza sîngelui efectuat cu maximum 3 săptămîni înainte de concurs;
— radioscopia pulmonară efectuată cu 3 luni înainte de concurs;

Primim candidați băieți cu domiciliul stabil în București și comunele subordonate Municipiului București.

Relații se pot lua de la Biroul Personal între orele 7—15, telefon 15.56.20.

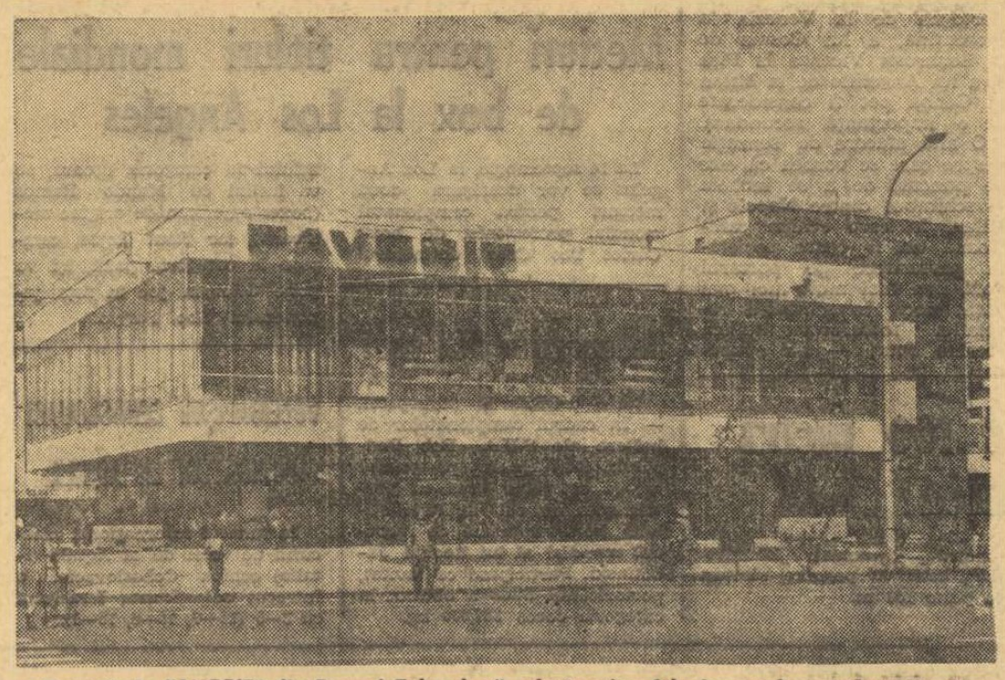

Magazinul „FAVORIT“ din Drumul Taberei vă oferă orice fel de produse industriale de cea mai bună calitate.

SPORTUL
Magazin